

5

Herdenking naar aanleiding van het overlijden van Ton Gajadhar (Beveiligingsdienst)

Aan de orde is de herdenking naar aanleiding van het overlijden van Ton Gajadhar (Beveiligingsdienst).

De voorzitter:

Aan de orde is de herdenking van Ton Gajadhar, onze collega. Ik wil iedereen in de zaal en op de publieke tribune verzoeken om, indien mogelijk, te gaan staan.

Ik heet iedereen welkom, met name natuurlijk de familie: zijn moeder Hetty, zijn broer Widjai, met zijn vrouw en dochter, de moeder van zijn kinderen Kim, zijn dochter Shana en zijn zoon Robert. Van harte welkom in de Tweede Kamer.

Op 18 april 2020 overleed Ton, alweer meer dan een jaar geleden. Vanwege de pandemie moest deze herdenking toen helaas worden uitgesteld en liet die op zich wachten. Vanwege de coronamaatregelen kon het ook niet anders, zoals Ton eigenlijk zou willen, namelijk in aanwezigheid van zijn dierbare familie en zijn collega's op de publieke tribune. Ik ben erg blij dat dat vandaag wel kan. Daarom heet ik iedereen die hier vandaag bij is extra welkom.

Ton wordt nog iedere dag gemist en laat heel veel goeds achter. Ik heb me laten vertellen dat er collega's zijn die de dagelijkse routines van Ton niet kunnen en willen loslaten. 10.00 uur: tijd voor koffie met Ton in het Statenlokaal. Even Ton mailen, want hoe heet ook alweer die stagiaire bij de beveiliging die het zo netjes deed? De trein van Gouda naar Den Haag heeft vertraging, hoor je hem mopperen. Even een rondje om het Kamergebouw lopen, hij met een sigaret en zijn eeuwige zonnebril, plus in de winter zijn muts, want zijn interne schijf moest warm blijven. Een nieuw restaurantje in de stad, leuk om met Ton uit te proberen. Hoe zou Ton dit aanpakken? Konden we maar even filosoferen met de benen op tafel. Maar Ton Gajadhar is niet meer. Met Ton hebben we een lieve, behulpzame, belangstellende, sociale, grappige en goudeerlijke Kamerbewoner verloren. Iemand die je meteen zag als je 's ochtends aan je werkdag begon. Iemand die altijd met iedereen een praatje maakte. Ton gaf je het gevoel dat je thuiskwam in de Kamer.

Hij overleed midden in de eerste golf van de coronapandemie, onverwachts. Hij vond de lockdown vreselijk, en wie hem een beetje kent, begrijpt dat ook. Want voor hem, die zo gehecht was aan menselijk contact, was de isolatie gruwelijk. Maar ook voor zijn naaste collega's was het moeilijk. Zoals de familie niet groots afscheid kon nemen, konden ook collega's amper bij elkaar komen om het verlies te verwerken en met elkaar te delen. Dat maakte het allemaal nog verdrietiger dan het al was. Velen konden zich alleen uiten via een condoleance via ons intranet. Dat werd dan ook massaal gedaan.

Ton werkte sinds april 1986 bij de Beveiligingsdienst. Hij werd aangenomen als beveiligingsbeambte en werd al snel daarna wachtchef. In die rol heeft hij de beveiliging aangestuurd bij de vele Prinsjesdagen, ontvangsten van hoogwaardigheidsbekleders en andere evenementen. Hij deed

dat nauwgezet en je kon goed aan hem merken dat hij militair was geweest. Waar protocollen of regels ontbraken of volgens Ton aan vernieuwing toe waren, kwam hij zelf met voorstellen. Zijn werkwijze wordt nog steeds als standaard gebruikt in de praktijk. Want hij kon grappen en grollen met heel veel mensen, maar hij nam zijn werk altijd bloedserieus. Veiligheid was zijn vak. Een jonge collega die in haar eentje ver weg op vakantie ging, kreeg van hem een appje, niet om te vragen "hoe is het daar, heb je het leuk?", maar om te vragen: ben je wel veilig?

Ton wilde zijn kennis en inzichten graag delen. Toen hij ongeveer twintig jaar bij de Kamer werkte, werd hij de spil van de opleidingen en trainingen van de Beveiligingsdienst, een functie die hem op het lijf was geschreven. Hij was, behalve militair, ook een beetje een schoolmeester. In de loop van de jaren heeft hij talloze stagiaires begeleid. Zijn directe collega's noemden dat "stekkie van Ton", die groeien en bloeien en waarin Ton voortleeft. Soms hielp hij hen later ook met tips over banen in de Kamer of elders, want Ton bouwde ook een heel groot extern netwerk op. De Tweede Kamer is een leerbedrijf geweest binnen de sector orde en veiligheid. In 2008 werd het zelfs het beste leerbedrijf van het jaar. Daar was hij, met recht, bijzonder trots op.

Als mentor kon hij zeker streng zijn, maar soms speelde hij er ook mee. Alle stagiaires liet hij in het begin even schrikken door net een beetje extra streng over te komen. Even waren ze dan van hun stuk, maar als ze dan naar z'n pretogen keken, wisten ze: hij bedoelt het niet zo.

Een van die andere karaktereigenschappen van Ton die ik niet onbenoemd moet laten, was volgens de collega's dat hij ook heerlijk kon klagen. Over het weer, over het nieuws, over de organisatie en over de politiek. Het maakte eigenlijk niet uit waarover. In de afscheidswaarden zeggen veel van zijn collega's: Ton, een hele lieve, oude brombeer.

En Ton bromde ook over zijn pensioen. Hij zou in augustus 2020 vertrekken. Hij ging terug naar Suriname, zei hij wel eens. "Mijn hangmat hangt al klaar." En hij zou dan misschien ook een bedrijfje opzetten. Want heel lang zou hij dat natuurlijk niet volhouden in die hangmat. Maar soms had hij het er ook over om toch maar te blijven, want hij zou anders zijn kinderen te veel missen. Eigenlijk wilde hij ook nog geen afscheid nemen van de Kamer. Hij was nog niet klaar voor zijn pensioen. Veel liever hadden we natuurlijk met elkaar zijn pensioen ingeluid, met heel veel mensen erbij en nog een toekomst voor zich. Het mocht helaas niet zo zijn.

We kunnen nu alleen zijn nabestaanden sterkte wensen met dit grote verlies. Ik hoop dat we op deze manier hebben laten zien dat we nog steeds allemaal denken aan Ton en dat we hem ook nog iedere dag missen. Ik denk dat het feit dat de publieke tribune vol zit met collega's, dat bevestigt. Ik denk dat het een hart onder de riem is dat u hier allemaal bent, ook voor de familie.

Ik verzoek u nu om een moment van stilte voor Ton in acht te nemen.

(De aanwezigen nemen enkele ogenblikken stilte in acht.)

De voorzitter:

Dank u wel. Ik schors de vergadering voor een enkel moment, zodat condoleances overgebracht kunnen worden aan de aanwezige familie.

De vergadering wordt enkele ogenblikken geschorst.